

מסורת הש"ס

(א) יצא מן המדבר... (ב) ויבא אל... (ג) ויבא אל... (ד) ויבא אל... (ה) ויבא אל... (ו) ויבא אל... (ז) ויבא אל... (ח) ויבא אל... (ט) ויבא אל... (י) ויבא אל... (יא) ויבא אל... (יב) ויבא אל... (יג) ויבא אל... (יד) ויבא אל... (טו) ויבא אל... (טז) ויבא אל... (יז) ויבא אל... (יח) ויבא אל... (יט) ויבא אל... (כ) ויבא אל... (כא) ויבא אל... (כב) ויבא אל... (כג) ויבא אל... (כד) ויבא אל... (כה) ויבא אל... (כו) ויבא אל... (כז) ויבא אל... (כח) ויבא אל... (כט) ויבא אל... (ל) ויבא אל...

תורה אור השלם

1. ולא יחלוק את קדשי בני ישראל את אשר ירמו לוי: ויקרא כב טו
2. וילבש קללה כבודו ותבא במים בקרבו וישבשן בעצמותיו:
3. ויאשה בה תורה ובה דם ידעה ובה בפרשה שבעת ימים תהיה בנדחתה וכל הנגב בה יקרא עד הקרב: ויקרא טו ט
4. ויאשה אשר ישבש איש אתה שבת ירע וירחצו במים שוטאנו עד הקרב: ויקרא טו ט

הגהות הב"ח

(א) תוב' קידוש' שמה וכו' קידוש' לחוי דרודיש' טעמ':

גליון הש"ס

גמ' ר' אב' רבי מיעוטא דביבא הוא. ע"י שנת סה ע"א: כרשי' דריה אפילו: תוב' דריה ר"ב וכו' וכו' תוך הדיו מיעוטא דביבויטא וכו': דלמרי' יצמות קיט:

מוסף רש"י

קטן וקטנה. או קטן או קטנה (בימות סא). איש כחוב בפרשה. פירש הל"ה וס' לא יתפון אשם לקחת אש (יבמות טו). ומקשינן אשה לאיש. דכתיב וס' לא יתפון אשם ולא קטן, ואשם נמי דע"ג דלא כמי מעוטא בעין גדולה כתיב, דלמשה ע"ג דכתיב בהו קרא ועלמה יבמה טעמה (שם קה). ונמצאו פוגעין בעבודה. דכיון דלמיה ראויה להוליד לא קרינן בהו והיה הכסור אשר תלד ופקעה מן תורת יעוש וקיימו בלויטא אשם אש (בבבבות ט). כיון דלאו בני הקמת שם נינהו פגע אשמת אש שלם נתקם מתי, דרממנא טעמה דכתיב אשר תלד פקעה מן תורת יבמות (שם קה). שוממא ויבאה יבאה מגופו. כגון זו חנה ודה ועל קרי, אבל נשמה מת שריא (בבבבות כד). אבל בניגעה לא. וע"ג שטממא לא איפיה לן, דלמי מוהב עליה לשוממא שלם עוממא (שם). במים בקרבו כו'. מקש סיכה לטמיה (שבת ט). דהניא אשה כו'. ואשם כי היתה זכה, והיא קלה נזמה משמעי (קסו טד).

בנות כותים פרק רביעי גדה

לב

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"א מהלכות יבוס הלכה טו [מן] סנה עשין נג עוש"ע אש"ש פומן קסו עפ"ג ד: ג ב מיי שם עוש"ע שם עפ"א הל"ה ד: ד ג מיי פ"ז מהלכות תרומות הל' א ונכ"ד אלפס פסחים פ"ג דף קמ"ו: ה ד מיי שם פ"ז הל' ג ופ"א הל"ה: ו ה מיי פ"ז מהלכות איסורי ביאה הלכה א ופ"א מהלכות ממזמי משכב ומשכב הלכה: ז מיי שם [עוש"ע אש"ש פ"ז] ופ"א ע"י קסו עפ"י ד: ז

תוס' הרא"ש

לפרושי וכו' וישבות על כל דם ודם ואי את לן טעמא דטימות אפילו בראי לא חזו גזרו עליהם: והטבילות קודם לאמה. ותומא דילמא משמע עוממא באמה וי"ל דא"כ כולהו נמי א"כ למה לטבול משום גזע א"כ שלא תינק מאמה: א"כ תרומת חובתה לארץ. משמע הכא דשיך תרומה בחובתה לארץ וכן מוכח במה דוכתי וקשה מהא דאמרין ב"ק דחולין דרי' דשא אכל עלה של ירק בבית שאן וע"י כן התייר רבי כל בית שאן אילמא דאין תרומה נהנת בחובה לארץ וי"ל הנהם ברמאי שאינו נהג בחובה לארץ וכן התייר דבצי לא היינו בצוה ב"פ בתרא דע"ז: ואיבית אימא מהכא ותבא במים בקרבו כ"י. לאו דרשא מורה היא אלא אסמכתא בעלמא דבשבת פרק ו' עקיבא קאמי עלה אף על פי שאין ראיא לרבו וכו' לרבו משום דברותיה משמע קרא דאמרין ב"פ בתרא דיומא מה שמן מאבאי כר' תימה דמייתי קרא דמאורייתא מייתי קרא דאסמכתא ואומר ר"ת דקרא (קרא) וכו' אסמכתא הוא דלמכה דרשות דרשינן ליה ב"ק דובבחי דרשינן מיניה דאין חולין מחללין קדשים ועוד ליפנין מיניה דשבב מביאה ומדאוריית' לא הוי כן כשונה והא דתנן במ"ס תרומות דכ' שפן של תרומה משלם קרן וחומשו היינו מדרבנן וכו' לענין יום הכיפורים אמרין דאינו חיוב כרת אלא אוכל ושותה ואמרין נמי ב"פ בתרא דיומא דמי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו ואינו חושש ואי היא סיכה מדאורייתא אלא הוה מקלינן ביה כולי האי וכל קראי דיום הכפורים אסמכתא בעלמא נינהו ואומר עור ר"ת דוקא סיכה של שפן אסמכתא אקרא ואתרוהו אבל סיכה של שפן חזיר או חלב שריא. הלכתא נינהו גרס ואי גרס נינהו לפי שלא פי' הי' הלכתא והי קרא שייך לומר כתיב לומר מאחד מאלו השנים:

רבי מאיר היא. מימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא): **דבנות כותים** נדות מעריסותן לא אחיא כרצנן אלא כרצי מאיר דמיש למיעוטא וסבד דכותים גרי אמת הן כדמוכה פ' שור שנגד ד' וה' (ב"ק לח): אבל לרצנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסותן ולא לר' יוסי אע"ג דחייש למיעוטא צפרק אלמנה (יבמות דף טו: ט) כיון דקסבר כותים גרי אריות הן כדמוכה צנמחות צפרק רבי ישמעאל (דף טו: ט) דקאמר תורמין משל (ישראל) על של עובדי כוכבים ואם כן כותים לא מטמאו צנדות כדאמר לקמן צנות ישראל מטמאין ציזיה ואין עובדי כוכבים מטמאים ציזיה ומימה והא צנות כותים דהוו נדות מעריסותן הוו מ"ס דבר וצפ"ק דשבת (דף י"ג): משמע דליכא מאן דפליג על י"ח דבר ומשמע הסם (דף י"ז): דהוי מ"ס דבר לכ"ע וי"ל דאפי' רצנן דלא חיישי למיעוטא ואפילו גרי אריות הן שזינהו רצנן נדות מעריסותן וגזרו עליהם טומאה כדי שלא יטמעו בהן כמו שגזרו על צת עובד כוכבים ור"ת א"כ כן אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייש למיעוטא לוקמיה כ"כ"ע ומשום טימיע דר"מ נמי אית ליה טעמא דטימיע דאמר צפ' ד' וה' (ב"ק דף לח): קנסא דקניס ר"מ צנממא כדי שלא יטמעו טעמא דטימיעא אלא משום חשש ראייה דקתמי לפי שישבות על כל של דם והא דא"כ אפי' יוסף מעשה בעין זול והטבילות קודם לאמה אע"ג דטעמא דרצי יוסי משום טימיע הולך להציא ראייה דשכיח הוא שראות הן בקטנות דאי לאו הכי הו' כחוכא וטולא למיגזר בהן נדות ור"ת דחייש למיעוטא וקסבר דכותים גרי אמת הן א"כ הוו נדות מעריסותן מן הסורה ולמה מני לא אחר דבר וי"ל דמסתמא לא ראתה מיד אחר ההולדה רגע אחד א"כ אוקמה צחוקת שלם ראתה וסמוך רוצא דלא חזו לחזקה שלם ראתה (סוהו) הן דחזו למיעוטא דמיעוטא ולא מטמאו מדאורייתא אלא דברצנן הוא דגזרו עליהם מ"ס דבר ור"ת ולר' יוסי דגרי אריות הן אמאי גזרו דכותים דלא נדות מעריסותן וצבת עובד כוכבים לא גזרו על צת ג' שנים כדאמרין התם ויש לומר דהחמירו צנותים דעבדי קלת מלות ולא דדילי ישראל מייניהו וגזרו עליהם מעריסותן דלא לימי וליטעמו כן אכל מעובדי כוכבים הוו דילי טובא ולא גזרו עלייהו עד דליהו ראיות לציאה:

איש כחוב צפרשה. ואם לא יתפון האיש (דברים כה) איש פוטרה צחליה ולא קטן. אלא מה טעם אין מיצמין ויגדלו יחד: סרים. ללו צר הקמת שם הוא ואינו מנודה ליבס וכן אילוניות וכיון דמייבס בלא מנדה נושא אשם אחיו צחנס וערוה היא וצכרת: בעין זול. מקום: **קודם לאמה**. יולדת נקבה טובלת ליי"ד וצתה ראתה ליום או ליומים שגולדה והטבילות קודם לאמה משום מנע תרומה: עין זול וצית שערים מנא"י. פומצדימא חוץ לארץ: **משום טרומת א"י**. דמיפסלא צנגיעה: **יואלה מגופו**. כגון זו חנה ודה: והני מיני **צחליה**. כולה שמואל אמה צכרות צפ' הלוקה צהמה (דף טו: ט) ואפי' זו ודה לא פסלי לה צנגיעה: **לפונה שמן של טרומה**. דסיכה כחליה וצחליה קאמרין דטרומת חו"ל אסורה לנדה: **דפינא**. דסיכה כחליה: **ולא יתלנו**. צפרשת אזהרת טמאים צטרומה כמי: **לניוס אס הקר**. צכלל צקדשים לא יאכל עד אשר יטהר. שמה צכלל אכילה דכתיב (דברים יד) ואלכל מעשר דניק וגו' תירוש חמרל הוא וקר ליה אכילה: **ותבא כמים וגו'**. צכללה גבי רשע קאי: **א"ה**. דחייש למיעוטא: **ידון נמי** ליעמו כולהו מעריסותן: **אשה ואשה**. לרבות קטנה כדמפרש: **מפרשי להו**. מנגע קדשים: **ואשה כי הסיח זכה וגו'**. צנדה משמע קרא דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה צנמיה: **ורמיהו אשה**. ואשה אשר ישכב איש אותה שבעת זרע וסן: **לציאה**. שטממא צציאת אדם מגזרת הכחוב דכתיב וטמאו ולא משום נוגעת צשכבת זרע הוא שהרי מגע צית הקטרים הוא ואינו מטמא: **הלכתא נינהו**. לענין נדה צת יוס אחד ולענין ציאה צת ג' דצרים הללו הלכה למשה מסיני הם כדמפרש ואזיל דחלף מייניהו הלכתא: **הי קרא וכו' הלכתא**. כלומר מכדי קרא חלף מייניהו משתמע הי מייניהו משתמע מקרא צלה הלכתא והי מייניהו אצטרין הלכתא: **קרא סתמא כתיב**. כיון דוי"ו לרבויה אתא כל שהיא אשה משמע צת יוס אחד אכל צת ג' לא משמע מייניה טפי מצת צ' או צת ד': **אלא צת ג'**. לענין ציאה הלכתא דמקרא לא משתמע ורצנן אסמכתא צעלמא אסמכה וצת יוס א' לנדה משתמע מקרא: **ומאחר**. דציאה צת ג' הלכה למשה מסיני היא ומקרא לא משתמע עיקר קרא דוי"ו יתירא למאי אתא: למעוטי

שמוא תמצא איצוניה. ור"ת ומתיבס ממה נפשך דאם אילוניות היא הו' קידושי אחיו (א) טעות דתנן (יבמות דף כ: ז) וכו' צנממא אילוניות צרותיהן מותרות משום דלא הויה צרת ערוה ומירן ר"ת דהכא איירי צדקצל עלויה אחיו וכי האי גוונא משני צריש צן סורר ומורה (פאהרין דף טט: ט) ואין להאריך כאן יותר ור"ת וצקטן אמאי חיישינן שמה ימלא סרים ויבדקיה אש עושה כיפה כשמשתין או אחד משאר סימנין דאמר צהערל (יבמות דף פ: ז) ואיכא למ"ד התם דלא הו' סרים עד שיהו צו כל סימני סרים וי"ל דאין מועלת הצדיקה עד שהוא גדול צשנים: **והטבילות קודם לאמה**. ומשום שראתה דאי משום שנגעה צחמה שטממא לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. וצפרק עד כמה (צכרות דף טו: ט) דקאמר גבי חלה דמאחילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שטבל כדמשמע הכא: **צתייה בבב"א אבייאה**. ור"ת צפרק העור והרעוב (חולין דף קכ). גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שמה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמה חלבי: **ובשמן בעצמותיו**. ואם תאמר דמעיקרא מיימי מן הסורה והדר מיימי אסמכתא צצפרק ר"ע (שבת דף פו: ט) תני דסיכה צציה"כ אסור אע"ג שאין ראייה לדבר וכו' לדבר צצנממא וצבא כמים צצקרו וצצנממא ר"ת דקרא דלא יחללו ממי אסמכתא הוא צצפרק הגשרפין (פאהרין דף פג: ט) דרשינן מייניהו דעבד צצנממא וצצפרק קמח דצצמים (דף טו: ט) מדרש לדרשא אחריתי ומדאורייתא לא הו' כן כשותה וכן לענין יוה"כ ומדע דאין חייצין כרת אלא אוכל ושותה צצנדה נמי צצפרק צצתרא דיומא (דף טו: ט) מי שיש לו חטטין צצראשו סך כדרכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ת דדוקא סיכה צצת שמן אסמכה רצנן אקרא ואסור מדרבנן אכל סיכה או חזיר ושל חלב שריא וצפרק כל שעה (פסחים דף קד: ט) אמר הנמיח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אכל אסור הוא משום דאסור בהנאה משמע אכל חלב דעלמא אפילו אסורה ליכא: **א"י** גרס הלכתא הוא א"ש דלא הו' הלכתא אלא חדא ומינה צרוב ספרים גרס נינהו היינו לפי שלא פירש רבא הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דצכרים דלוקמן וצקוף הישן (סוכה דף כה) גבי אורח להוליא את הנשים קאמר הלכתא נינהו אע"ג דליכא אלא חדא: (שייך לע"ז) **צנבכה ב"ה** שהיא בין גדולה בין קטנה. וקרא דואשה דזבה אחי לדרשא אחריתי ומעיינות דמזרוע ומזרועת צריך לומר דמפיק ליה מקרא אחריתי לליכא למימר דמייניהו משמעמי אשה קרא דלא לקמן אמר אצי מנדקאמר ר' יוסי וצת תורת לומר דבין צין גדול כן קטן אימיהו לוכר לרבות מעיינות: למעוטי